

N:o 49.

Ank. till Riksd. kansli den 8 maj 1900, kl. 12 midd.

Memorial, med föranledande af kamrarnes skiljaktiga beslut beträffande vissa delar af lagutskottets utlåtande n:o 40, i anledning af dels Kongl. Maj:ts proposition med förslag till lag om rätt till jagt, till lag om ändrad lydelse af 24 kap. 13 § strafflagen och till lag om ändrad lydelse af 1 § i lagen angående tiden för nyttjanderättsaftals bestånd den 25 april 1889, dels ock tvenne med föranledande af berörda proposition afgifna motioner.

I utlåtande n:o 40, i anledning af dels Kongl. Maj:ts proposition med förslag till lag om rätt till jagt, till lag om ändrad lydelse af 24 kap. 13 § strafflagen och till lag om ändrad lydelse af 1 § i lagen angående tiden för nyttjanderättsaftals bestånd den 25 april 1889, dels ock tvenne, af herrar C. Hj. Wittsell och N. Nilsson i Skärhus med föranledande af berörda proposition afgifna motioner, n:is 162 och 163, hemstälde lagutskottet, att Riksdagen, under förklarande att Kongl. Maj:ts ifrågavarande proposition ej kunde i oförändradt skick bifallas, ville, i anledning af berörda proposition och herr Nilssons motion n:o 163 samt med afslag å herr Wittsells uti motionen n:o 162 framställda yrkande, för sin del antaga

- 1:o) Lag om rätt till jagt;
- 2:o) Lag om ändrad lydelse af 24 kap. 13 § strafflagen, och
- 3:o) Lag om ändrad lydelse af 1 § i lagen angående tiden för nyttjanderättsaftals bestånd den 25 april 1889, samtliga af den lydelse utskottets utlåtande utvisade.

Enligt utskottet tillhandakomna protokollsutdrag har Andra Kamraren godkänt de af utskottet framlagda lagförslagen med undantag

Bih. till Riksd. Prot. 1900. 7 Saml. 40 Häft. (N:o 49).

allenast beträffande 19 § af förslaget till lag om rätt till jagt, i fråga hvarom kammaren godkänt den af Kongl. Maj:t föreslagna lydelsen af denna paragraf.

Första Kammaren deremot har åt ej mindre än sex särskilda paragrafer af förenämnda lagförslag gifvit en annan lydelse än den af utskottet föreslagna. Dessa paragrafer äro 13, 14, 16, 17, 19 och 22 §§. I fråga om 19 § har Första Kammaren liksom Andra Kammaren godkänt den af Kongl. Maj:t föreslagna lydelsen, och skiljaktigheten mellan kamrarnes beslut gäller alltså de fem öfriga paragrafer, som nyss omförmäls. Olikheten mellan besluten torde med största öfverskådlighet framgå af följande sammanställning, uti hvilken med kursiv stil utmärkts de ord, som beteckna den ena kammarens beslut i hvad det skiljer sig från den andra kammarens.

Af Första Kammaren antagen lydelse: Af Andra Kammaren antagen lydelse:

13 §.

Utan särskildt tillstånd af den, som jorden innehar, må jagträttsinnehafvare ej idka jagt i gård eller trädgård, icke heller, under tiden från och med den 1 maj till dess grödan är afmejad, å åker, som är med säd eller gräs besådd.

Vid jagt å område, som af annan innehafves, vare jagträttsinnehafvaren skyldig ersätta all skada, som å mark, hägnad eller *annan egendom* förorsakas vare sig af honom sjelf eller af annan, *hvilken* han gifvit lof att jaga, eller af de vid jagten använda biträden eller hundar.

14 §.

Ej må någon utan lof *söka* skrämma eller drifva villebråd från *mark*, *hvarå* han ej har jagträtt.

13 §.

Utan särskildt tillstånd af den, som jorden innehar, må jagträttsinnehafvare ej idka jagt i gård eller trädgård, icke heller, under tiden från och med den 1 maj till dess grödan är afmejad, å åker, som är med säd eller gräs besådd.

Vid jagt å område, som af annan innehafves, vare jagträttsinnehafvaren skyldig ersätta all skada, som å mark, hägnad eller *annat* förorsakas vare sig af honom sjelf eller af annan, *som* han gifvit lof att jaga, eller af de vid jagten använda biträden eller hundar.

14 §.

Ej må någon utan lof skrämma eller drifva *till sig* villebråd från *annans område*.

Af Första Kammaren antagen lydelse: Af Andra Kammaren antagen lydelse:

16 §.

Okopplad hund må ej någon utan lof medföra eller insläppa i annans hägnade jagtpark eller djurgård; sker det, vare hunden förverkad.

Löper hund eljest olofligen lös å annans än hundens egares jagtmark, hafve jagträttsinnehafvaren rätt att låta upptaga hunden; dock åligge honom att om upptagandet ofördröjligen tillsäga hundens egare eller, derest denne ej är känd eller icke kan träffas, låta kungöra i kyrkan för den församling, der hunden blifvit upptagen, och i tidning inom orten. Vill egaren återfå hunden, löse den med fem kronor *eller, der det oftare sker, tio kronor* jemte ersättning *hvarje gång* för hundens föda och öfriga kostnader. Har ej egaren utlöst hunden inom åtta dagar efter erhållen tillsägelse om upptagandet eller inom sextio dagar från det kungörelsen varit uppläst och i tidning införd, vare hunden förverkad. Vill jagträttsinnehafvaren hellre taga lösen, vare hundens egare skyldig att sådan enligt förut angifna grunder utgifva, såframt talan derom instäm- mes inom trettio dagar efter det hunden varit att anse som för- verkad.

16 §.

Okopplad hund må ej någon utan lof medföra eller insläppa i annans hägnade jagtpark eller djurgård; sker det, vare hunden förverkad.

Löper hund eljest olofligen lös å annans än hundens egares jagtmark, hafve jagträttsinnehafvaren rätt att låta upptaga hunden; dock åligge honom att om upptagandet ofördröjligen tillsäga hundens egare eller, derest denne ej är känd eller icke han träffas, låta kungöra i kyrkan för den församling, der hunden blifvit upptagen, och i tidning inom orten. Vill egaren återfå hunden, löse den med fem kronor jemte ersättning för hundens föda och öfriga kostnader. Har ej egaren utlöst hunden inom inom åtta dagar efter erhållen tillsägelse om upp- tagandet eller inom sextio dagar från det kungörelsen varit uppläst och i tidning införd, vare hunden förverkad. Vill jagträttsinnehafva- ren hellre taga lösen, vare hundens egare skyldig att sådan enligt förut angifna grunder utgifva, såframt talan derom instäm- mes inom trettio dagar efter det hunden varit att anse som förverkad.

Af Första Kammaren antagen lydelse: Af Andra Kammaren antagen lydelse:

17 §.

Katt, som anträffas i skog eller hage eller å annan mark på längre afstånd än 200 meter från bebodt hus, må saklöst dödas.

17 §.

Katt, som anträffas i skog eller hage, må saklöst dödas.

22 §.

Af böter, som enligt denna lag ådömas, tillfalle två tredjedelar åklagaren eller, der åklagaren ej förer talan, målsegaren och en tredjedel den kommun, inom hvilken åtalade förbrytelsen är begången. Finnes särskild angifvare, tage han hälften af åklagarens andel.

22 §.

Böter, som enligt denna lag ådömas, tillfalla kronan. Saknas tillgång till böternas fulla gäldande, skola de förvandlas enligt allmän strafflag.

Efter öfvervägande, huruledes mellan dessa kamrarnas skiljaktiga beslut en sammanjemkning lämpligast må kunna åvägabringas, har utskottet stannat vid följande förslag, som, efter utskottets åsigt, med tillbörlig hänsyn för hvardera kammarens uttalade mening förenar det i sakligt hänseende bästa resultatet.

I fråga om 13 § torde Andra Kammaren böra biträda Första Kammarens beslut, såsom innefattande en formulering, hvilken tydligare än den af Andra Kammaren antagna uttrycker syftet med den i paragrafen meddelade föreskriften om utsträckt skadeståndspligt, eller att denna skall afse all egendom, af hvad beskaffenhet den vara må, men deremot ej gälla af jagten föranledd skada å person.

Beträffande 14 § synes Första Kammarens beslut så till vida innebära en förbättring af Andra Kammarens, som derigenom dels undvikes den tolkning, hvartill Andra Kammarens formulering möjligen kan gifva anledning, att det skulle vara jagträttsinnehafvare, som ej eger den mark, hvarå han har jagträtt, förbudet att från densamma skrämma eller drifva villebråd, dels ock, såsom lämpligt och följdriktigt torde vara, beredes möjlighet att förhindra skrämmande eller drifvande af villebråd äfven i de fall, då det sker till annans jagtområde.

Å andra sidan torde emellertid Första Kammarens beslut ej kunna

godkännas i hvad detsamma går ut på att med straff belägga redan försök till sådana åtgärder, hvarom nyss nämnts.

Utskottet har därför uti sitt sammanjemkningsförslag upptagit Första Kammarens formulering af 14 § med uteslutande af ordet »sök».

Hvad sedermera angår 16 §, vidhåller utskottet sin förut uttalade uppfattning om olämpligheten att upptaga den ifrågasatta bestämmelsen om förhöjande af lösen för hunds utelöpande till 10 kronor »der det oftare sker». Bestämmelsen saknar erforderlig tydlighet om hvad dermed åsyftas, och måste därför efter utskottets mening gifva anledning till olikartade tolkningar. För undvikande häraf har utskottet ansett sammanjemkning i denna paragraf böra åstadkommas sålunda, att Första Kammaren biträder Andra Kammarens beslut.

Vidkommande 17 § torde en tillfredsställande sammanjemkning kunna ske på det sätt, att till den af Andra Kammaren antagna lydelsen fogas ett tillägg, hvarigenom det blifver tillåtet att äfven å annan mark än skog eller hage döda katt, såvida han befunne sig på längre afstånd än 300 meter från bebodt hus. På samma gång de egentliga huskattorna derigenom tillbörligen skyddas, bereder man ett ytterligare medel att förebygga den förödelse å villebrådsstammen, särskildt raphönskullarne, som, efter hvad jagtvänner allmänt förmåla, åstadkommes af kattor.

Slutligen anser sig utskottet böra förorda, att Första Kammaren frånträder sitt beslut i fråga om 22 § och biträder Andra Kammarens derutinnan fattade beslut.

Första Kammarens beslut är dels ofullständigt derigenom, att bestämmelse saknas om böternas förvandling vid bristande tillgång, dels betänkligt derutinnan, att detsamma inför en mot gällande strafflagstiftning stridande princip, den nemligen att målsegaren skall erhålla andel i ådömda böter. Då dessutom bestämmelsen om böternas fördelning i alla händelser ej komme att gälla böter, som för olofflig jagt å annans mark ådömas, utan allenast böter för en del ringare, mindre ofta förekommande förseelser, torde hvad man med bestämmelsen afsett — ökad effektivitet åt de till skydd mot jagtöfverträdelser gifna föreskrifter — ej i nämnvärd mån stå att på denna väg vinna.

Under återopande af det anförda får utskottet alltså i sammanjemkningsändamål hemställa:

1:o) att Andra Kammaren, med frånträdande af sitt beslut beträffande 13 § i det förslag till lag om rätt till jagt, om hvars antagande lagutskottet i sitt

utlåtande n:o 40 hemställt, ville biträda Första Kammarrens härutinnan fattade beslut;

2:o) att kamrarne, hvardera med frånträdande af sitt beslut rörande 14 § af ifrågavarande lagförslag, ville antaga följande lydelse af berörda paragraf:

14 §.

Ej må någon utan lof skrämma eller drifva villebråd från mark, hvarå han ej har jagträtt.

3:o) att Första Kammaren, med frånträdande af sitt beslut beträffande 16 § af ifrågavarande lagförslag, ville biträda Andra Kammarens rörande denna paragraf fattade beslut;

4:o) att kamrarne, hvardera med frånträdande af sitt beslut rörande 17 § af ifrågavarande lagförslag, ville antaga följande lydelse af berörda paragraf:

17 §.

Katt, som anträffas i skog eller hage, må saklöst dödas.

Lag samma vare beträffande katt, som anträffas å annan mark på längre afstånd än trehundra meter från bebodt hus.

5:o) att Första Kammaren, med frånträdande af sitt beslut beträffande 22 § af ifrågavarande lagförslag, ville biträda det beslut derutinnan, som Andra Kammaren fattat.

Slutligen och under förutsättning att kamrarne bifalla, Första Kammaren hvad utskottet i andra, tredje, fjerde och femte punkterna här ofvan föreslagit och Andra Kammaren hvad utskottet i första, andra och fjerde punkterna hemställt, får utskottet anhålla om kamrarnes förklarande,

6:o) att Riksdagen, som funnit Kongl. Maj:ts ifrågavarande proposition ej kunna i oförändradt skick bifallas, för sin del antagit lag om rätt till jagt, lag

om ändrad lydelse af 24 kap. 13 § strafflagen och lag om ändrad lydelse af 1 § i lagen angående tiden för nyttjanderättsaftals bestånd den 25 april 1889, af den lydelse, kamrarnes, i anledning af utskottets hemställen ej mindre i utlåtande n:o 40 än äfven i detta memorial, fattade sammanstämmande beslut utvisa.

Stockholm den 8 maj 1900.

På lagutskottets vägnar:

CARL B. HASSELROT.

Reservationer:

af herr *Björlin*, som ansett, att utskottet bort, beträffande 22 §, i sammanjemkningsändamål hemställa, att kamrarne, hvardera med frånträdande af sitt beslut rörande denna paragraf, ville antaga följande lydelse af paragrafen i fråga:

22 §.

Af böter, som enligt denna lag ådömas, tillfalle två tredjedelar åklagaren eller, der åklagaren ej förer talan, målsegaren, och en tredjedel den kommun, inom hvilken åtalade förbrytelsen är begången. Finnes särskild angifvare, tage han hälften af åklagarens andel.

Saknas tillgång till böternas fulla gäldande, skola de förvandlas enligt allmän strafflag.

samt af herr *Hedenstierna*.
